

1 - 2 mei, Altea naar Formentera, 71 mijl

We vertrekken niet op 1 mei, dat is onze beslissing wanneer we 's-ochtends naar Windguru kijken. We vertrouwen de wind niet, de windkracht noch de richtingverandering en met recht want om 15.00 uur begint het 6bft. te blazen en staat de wind precies oost noordoost. Dat zou betekenen dat we hem flink tegen zouden hebben (èn windgolven) op reis naar Formentera/Ibiza.

Op 2 mei verlaten we om 07.45 uur het Spaans vasteland en hijsen grootzeil. De Motor blijft nog even aan staan. Er staat een Noordwesten windje 2 Bft. en we glijden langzaam langs de kust van Altea, Denia en Calpe. De rots van Calpe blijft nog lang in zicht en uiteindelijk is ook die niet meer zichtbaar en zijn we, op een enkel vissersboot en Ferry in de verte na, alleen op de Med. Het is prachtig weer met een fris temperatuurtje en in de wind op de boot moet Annelies altijd haar muts op vanwege de oorpijn. Ze ziet uit naar de warmte.

De wind trekt om 10.00 uur wat aan en we rollen de Genua uit. Dit lijkt een prachtige zeiltocht te worden, maar zoals het weer elke keer parten met ons speelt, valt de wind ook weer weg en om 13.00 uur hebben we nog maar 1 Bft. De wind is gedraaid naar Oost en draait dan weer naar Noord en weer naar Zuidoost 1 tot 2 Bft en we worden er gek van en doen de motor weer aan.

Om 15.00 uur is de wind gedraaid naar Westzuidwest en draait tegen de avond weer naar Zuidzuidoost een achterlijke wind die dood gevaren wordt door de vaarsnelheid. We houden de motor aan en het grootzeil blijft staan.

„ Land in zicht!”, roept Peter.

Of je nou een Oost-Indiëvaarder bent of kaperkapitein of een gepensioneerde "vertrekker", het blijft een spannend moment en het geeft een euforisch gevoel.

Formentera toont zich met een paar bobbeltjes op de horizon en na nog een paar uurtjes varen komen we aan in de paradijselijke baai van Espalmador, met het kristalheldere water. We zijn op de Balearen! Helemaal geweldig!

3 Mei, voor anker in de baai Espalmador

Deze "Caribbean alike" baai met azuur en turquoise water en wit strand is een oase van rust. Hier heb je, zegt Peter, wel helemaal het gevoel dat we weg zijn. Ja, alweer bijna een jaar weg....Onophoudelijk kijken we naar de weerschijn van de zon op het water, het zonlicht dat door de zee heen de bodem oplicht en....de kwalletjes die ineens in grote getalen de zee en - vernemen we later- de kust van een groot deel van Spanje bedreigen. Het gaat hier om een zeer gevaarlijk beestje, rood met lange tentakels.

We nemen de Dinghy naar de jachthaven, een lange tocht. Maar een sightseeing tour langs de stille witte stranden. Bij invaart van de haven is het uitkijken want er varen 3 soorten Ferry's en ze gaan heel hard. We zoeken een Dinghy ponton maar zien overal het bord: NO DINGHY'S. We vragen een schipper van een toeristenboot waar we de Dinghy moeten laten. Hij zegt:, laat hem maar hier", en we binden het bootje ernaast vast. We voelen ons er toch niet happy mee en besluiten om te varen naar de lagune achter de haven. In de lagune waar het water tropisch gekleurd is liggen vissersbootjes en wij zien geen Dinghy-plek. Er is een soort paaltjes-route waar we vanaf wijken en meteen loopt ons bootje vast. We verdommen het om uit de Dinghy te springen. Het Mercury motortje hapert ook alweer, ook al heeft Luis in Albufeira hem schoongemaakt. Vloek vloek dit zijn van die dingen die Annelies radicaal doen zeggen: klaar ermee! We kopen zo snel mogelijk een passende motor voor de Dinghy, pffff. Peter krijgt hem aan en de Dinghy los en we besluiten terug te varen naar een houten steiger. Ons bootje ligt hier heel eenzaam...

In de hoofdstraat van dit gemoedelijke plaatsje Savina, vragen we twee politieagenten (de verhouding politieagenten-burgers is in Spanje onovertrefbaar) waar je in Godsnaam een Dinghy moet laten. Ze weten het zelf eigenlijk ook niet. We lopen de trappen op van de Capitanía Club Nautico en een hele charmante jongedame zegt: je kan hem in box 11 leggen. Hier is eigenlijk geen Dinghy ponton, nergens. Wat doen mensen dan men hun bootje? vragen wij. „Oh, in de zomer kwakt iedereen zijn bootje overal maar neer..."

Weer zijn we tot het besef gekomen dat wij als nette Nederlanders, en zo gestructureerd als we zijn opgevoed helemaal in the box blijven denken en verwachten dat er ergens een bordje staat waar het mag. Hier werkt het anders: er staat geen bordje dus mag het.

Een verkenningstochtje door de stad brengt ons bij het privé kliniekje waar Annelies de volgende dag moet zijn en we nemen een heerlijke Menu del Dia in café Moto (passende naam want motorpeds worden hier op grote schaal verhuurd) Formentera wordt al drukker. In de zomer wordt je van de sokken gereden door huurauto's, brommertjes en fietsers, dat laat zich nu al zien.

Op de terugvaart naar onze idyllische baai passeren we ankerplekken waar sportboten van meivakantie-vierende Nederlanders en Spanjaarden liggen die - decadent een taxiboot charteren om zich naar de kant te laten varen om daar in de zeldzame strandtent "als een balletje" te worden. Jongens, jullie zijn nog maar kleintjes, straks komen de echte patsers!

We ontdekken ook dat vrachtwagens ladingen wit zand aanvoeren om de - best wel al lichtgekleurde strandjes- nòg witter te maken. Alles voor de commercie.

Onze boot ligt beeldig te dobberen in het verre Espalmador en daar maken we ons eigen dronken balletje wel. Annelies heeft nog ananassap en rum en Peter doet er een scheut amandelmelk in. Caribische kan het wat ons betreft niet in hartje Formentera.

4 mei, een tinten blauw dag

De wind is aflandig, 3 bft. en dat betekent dat je geen effect van wind in het ankerwater hebt in Espalmador. Wel komen de golfjes van de in de verte voorbij razende ferry boten, tot aan het witte strandje aanspoelen. Ondertussen hebben we begrepen dat in veel havens en ankerplaatsen vooral die boten een so ort swell veroorzaken.

We slapen een extreem rustige ankernacht door en staan op tijd op om met Skadi naar de haven te varen. Onze charmante havenmeester heeft ons toestemming gegeven om enige uren gratis in de haven te liggen. We tanken meteen diesel, gooien vuil weg en Peter toont zich burgerlijk ongehoorzaam door onbetaald water te tanken.

We zijn om 10.30 uur in de kliniek en hebben een afspraak met Dr. Ureta, zelf specialist in open water duiken en aanverwante medische zaken. Hij test Annelies op zuurstof in bloed, ademtest, hartritme e.d. en overhandigt een certificaat dat Annelies toestemming geeft om duiklessen te nemen. In een geanimeerd gesprek vertelt hij over zijn eigen boten en duikervaring en beveelt ons een bevriende duiker aan in Gerona. Dat is wel een eind uit de richting, maar mogen we er komen dan gaan we hem zeker bezoeken. Al met al is de arts 50 minuten met ons bezig en rekent er 60 euro voor. Zo doen we dat in Spanje (en Portugal). Niks een afspraak maken met je arts, niks een volgende afspraak maken voor een paar testen, niks een vervolgsafpraak maken voor de diagnose.

In het cafeetje Geckochocolateria nemen we una tarta de manzana en koffie en werken aan internet. De Meringue's, Cheesecake-taartjes en chocoladesoorten ijs roepen uit hun vitrines: eet mij, eet mij. Maar we houden het bij cake en koffie. Dan varen we terug naar de ankerplaats waar we binnen gezwaaid worden door Engelse buurtjes op leeftijd. En dan begint de lente-voorbode van het Mediterrane zomergekkenhuis.

Het is ook in Spanje meivakantie, Hemelvaart is hier een groot begrip. We genieten van de kleuren van het water en zien naast onze Engelse burenen een zeilschip komen liggen-voor anker, maar met slechts 1 scheepslengte afstand. Wij en de burenen proberen te bevatten welke idioterie heeft toegeslagen, want de minste subtiele verandering van wind zal het schip tegen de burenen aandrijven. We kijken hen gevieren weg. Grrrr. En ze gáán uiteindelijk weg. De enige conclusie die wij kunnen verbinden aan het plakkerige ankeren is de wens om in turquoise water te liggen dat 5 meter voorbij de burenen donkerblauw wordt... en die kleur is immers niet mooi genoeg voor sommigen. Een voorbode van de zomer...daar wil je toch niet bij horen? Goed dat wij gaan overzomereren met ligplaats voor 2

maanden. Motorjachten komen ook, meiden gillen en spatten, een waterskier giert om Skadi, een motorbootje ragt het strand op want men wil geen natte voeten bij het afstappen. Wat een spektakel.

Als de rust wat weerkeert gaat Peter het water in. De Parelkwal laat zich vanmiddag niet meer zien en Peter snorkelt een rondje boot en inspecteert het anker en maakt een onderwater filmpje van de onderzijde van de Skadi.

We proberen weerberichten op te halen en zien dat het bewolker zal worden en regenachtig. Het is beter om morgen te vertrekken. We plannen langs de oostkust van Ibiza te varen naar een zeer beschut baaitje in het noorden...maaralles kan anders worden.

5 mei, Formentera naar Ibiza, 29,7 mijl

En alles wordt weer anders...

We vertrekken rond 9:30. Voordat we het anker ophalen zetten we het grootzeil erop, daarna anker ophalen en op weg naar Ibiza. Buiten het anker gebied zetten we de Genua erbij en de Skadi begint meteen lekker door te lopen.

Het plan is om langs de oostkant van Ibiza omhoog te varen met een Noordoostelijke koers maar zodra we achter Formentera vandaan komen blijkt de wind in Oost Noord Oost te zitten en er staan al redelijk wat windgolven. Dat betekent dus hoog aan de wind. We besluiten direct om het plan om te gooien - zijn we toch wel gewend - en we gaan langs de westkant van Ibiza omhoog naar het Noorden.

Na een dikke anderhalf uur varen we tussen de rotsen door van Cap Blanc en direct valt de wind weer weg. We proberen nog een tijdje door te dobberen maar besluiten toch weer om de motor bij te zetten. Vervolgens krijgen we een uurtje de grillen van de Med. Geen wind, wind uit Noord, geen wind, harde wind uit Oost, geen wind, harde wind uit Noord Oost en zo gaat het maar door. Motor aan, motor uit, zeil over bakboord, zeil over stuurboord, zeil weg, zeil weer erbij.

Na 2 uur zijn we het allebei zat en besluiten we de koers te verleggen naar Sant Antoni de Portmany. Rechtsaf dus en nog 6 mijl te gaan. We zetten in een laatste poging het zeil er weer op en na 10 minuten vind de Med het weer welletjes: wind weg. Motor aan en zeilen definitief voor vandaag opruimen.

Vlak voor de haven roept Peter de haven op voor een ligplaats en in Spengels (Spaans Engels) komen we eruit dat we aan het eerste ponton in box 16 mogen gaan liggen. Als ware professionals leggen we de Skadi achteruit op de plek en gebruiken we het door de marinero aangereikte smerige touw om de Skadi aan de voorkant aan te leggen. Hij maakt ons duidelijk waar het havenkantoor is en dat zal niet zo lang meer open zijn.

We lopen erheen voor de bekende Spaanse "papierwinkel" en krijgen tot onze verbazing een nummer voor Peter en een nummer voor de Skadi waarmee we in elke Ports IB haven nu bekend zijn. Ook laat hij ons zien hoe we voortaan via Internet, met behulp van de nummers, eenvoudig kunnen reserveren in elke PortsIB haven. Dat wil wel zeggen in mei en juni want in juli en augustus ben je dan vaak kansloos.

Nog even het fabeltje van "de Med is duur": In elke PortsIB haven betalen wij met onze 12 meter lengte slechts € 24 euro in mei en na 16 juni 42 Euro, pas half juni gaan de prijzen dus omhoog maaaaar dan wordt het weer beter en is er meer gelegenheid om te ankeren als als je daar goed op let hoeft dat helemaal niets te kosten. Vorig jaar hebben we in Frankrijk wel duurdere havens meegemaakt met als uitschieter La Rochelle waar we € 56 euro kwijt waren per nacht. Voor de kosten hoeft je de Med dus niet over te slaan.

6 - 7 mei, Sant Antoni en Portinatx, Ibiza

Het is slechts voorseizoen maar op de terrassen van Sant Antoni zitten de schreeuwerige Engelse jongeren om 12.00 uur al aan de wodka en bier, en nog een, en nog een... Vanwege het weekend is de bungyjump installatie naast de Discotent achter de haven in de neon lichten gezet, dat belooft wat. Peter noemt deze stad een typische

Engelse zuip-enclave. De stad heeft geen hart en geen karakter. De palmenpromenade is aardig maar je struikelt nu al over de getatoeëerde bloot lopende-, veel te dikke, luidruchtige badgasten.

Wij slenteren door het stadje en duiken de Chandlery 's in, je weet nooit wat je vindt. Een bricolage is hier niet: we zoeken een ladder en hout om een loopplank te maken. Tja, thuis heb je Praxis, Gamma, en Bouwhof in een cirkel van 2 km. En we willen niet de 499,= euro neertellen voor een "classy gangway". Uiteindelijk vinden wij een knus pleintje ver van het toeristische centrum en drinken wij een koffie, tussen Spaanse mama's met in de speeltoestellen hangende kindertjes. Hè wat lekker rustig in deze-ook nog- lommerrijke omgeving.

Het is overigens niet zulk mooi weer, alhoewel wij er redelijk goeds vanaf komen gezien het noodweer dat Noord Spanje teistert. Het is klam bij een 20 graden. De nacht brengt een spat regen en de volgende ochtend vertrekken wij in laaghangende bewolking, maar met een zachte 19 graden en weinig wind uit het noorden naar Portinatx. Het is 16,5 mijl en we gaan op ons gemak. Na een korte tijd zeilen moet de motor erbij. De wind staat noordoost, precies uit de richting waar wij heen willen. Dat werkt niet met zeilen erbij. Het kustlandschap wordt overweldigend ruig. Enorme rotsachtige kliffen met gaten en pilaarvormige blokken die zó naar beneden kunnen vallen. Canyon-achtige wanden torenen hoog boven ons uit. Een desolaat gebergte. Naarmate we dichterbij Portinatx komen zien we de rotskust overgaan in heuvelachtig landschap dat dicht bebost is. We zijn weer in de bewoonde wereld en....internet doet het ook weer.

De baai is zoals je het je voorstelde, een kenmerkend voorbeeld van het Balearen-ankeren. We leggen Skadi in 4 meter turquoise water met uitzicht op 2 kleine strandjes, die gescheiden zijn door enkele kleinschalige hotels en bars. Het zeewater kabbelt en klotst speels tegen de rotsen die links en rechts van de strandjes liggen. Wij nemen de Dinghy om een inham verder te bekijken maar het motortje stopt er alweer mee. Bewijs dat we er goed aan hebben gedaan een nieuw motortje bij Jos Boone te bestellen. Deze wordt in Port d' Ándratx afgeleverd begin volgende week.Kunnen we nog echte Dingy tours gaan doen!

8 mei, Sant Antoni de Portmany naar Port d'Andratx, 48,8 mijl

Vandaag gaan we oversteken van Ibiza naar Mallorca, een geschatte afstand van ca 45 mijl. De bedoeling is dat we vroeg weggaan omdat er tegen de avond volgens Windguru wat meer wind komt (5 Bft) en de wind ook meer naar het oosten gaat draaien. Onze koers is Noordoost dus oosten wind wordt wel heel scherp varen.

Peter wordt om 5 uur wakker, nee hij hoeft niet met de trein van 06:07 mee, en merkt dat de Skadi nog steeds ligt te rollen. Doordat er geen wind is, was ook voorspeld door de guru, ligt ze dwars op de golven en dat geeft een vervelende beweging.

Na 5 minuten zegt Peter tegen Annelies: Blijf jij maar liggen, ik ga de Skadi wegvaren. Hij gaat naar buiten, haalt het anker op en vertrekt in het donker de baai uit. Heel bijzonder is hier dat er geen enkele verlichting is op de kant en op het water. Tonnen hebben ze hier bijna niet van gehoord. De plotter wijst keurig de weg de baai uit en buiten aangekomen gaat de stuurautomaat erop.

Annelies komt toch naar buiten onder het mompelen van: „je wordt gek voorin!", en daar heeft ze gelijk in, het is een vervelende beweging onder het varen. Ze strekt zich uit op de bank, trekt een vacht over zich heen en valt zowaar nog wat in slaap.

Om 09:00 steekt er wat wind op en we rollen de Genua eruit. Hierdoor gaat de Skadi een stuk harder lopen dan alleen op de motor en we zetten ook direct het grootzeil bij en de motor uit. De Skadi vaart met een mooie snelheid van 6 knopen recht op Andratx af.

Om 12 uur begint de wind te krimpen van zuidoost naar oost en neemt Peter het roer over van de automaat, stelt de zeilen bij en de Skadi gaat met meer dan 8 knopen door het water. Dit is zeilen optima forma. Vrijwel vlakke zee, windkracht eind 4 begin 5 Bft. en 40 graden aan de wind. Het echte Skadi gevoel dus.

Als we bij Andratx de baai in varen en achter de grote rots komen die aan het begin van de baai steil uit het water steekt, valt ineens de wind helemaal weg. Motor aan en zeilen eraf en het laatste kleine stukje varen we naar de Ports IB haven met de motor aan.

Vlak voor de haven probeert Peter de Marinero's te pakken te krijgen op kanaal 14 en kanaal 16 van de marifoon maar het blijft schreeuwend stil. Dan maar zelf een plek zoeken. Er is een lange steiger met voornamelijk kleine

schepen en een kade muur met grote schepen. We besluiten om hier aan te leggen. Hier blijken geen mooringlijnen aanwezig te zijn waardoor we voor de eerste keer ons eigen anker moeten gebruiken in de haven, een geheel nieuwe ervaring. We beginnen een eerste poging met het anker over de ankerlijnen van de buurman heen te gooien waarop hij droogjes meldt dat we zijn lijnen meenemen als we weg willen varen...oeps, niet zo handig dus, en Annelies haalt het anker op samen met . . . 2 van zijn ankerlijnen. Peter weet die drekkerige lijnen met behoorlijk veel kracht los te krijgen van het anker en we wagen poging 2. Pfff...Anker uit en achteruit naar de kant varen. Als alles vast zit trekt Peter de ankerketting aan om te zien of het anker goed houdt. Jammer dus, het houdt niet want hij haalt het gewoon boven water.

Poging 3 dus en nu met veel meer ankerketting eruit. Dat betekent dat we al bijna bij de andere steiger het anker laten vallen en de ketting door de hele haven heen moeten leggen, maar het is niet anders. Achter alles vastgemaakt op een respectabele afstand van de kademuur, want oeps, er liggen ook nog wat rotsen aan de kant en daar wil je niet met je roer tegenaan komen. Dus we proppen ons rubberen bootje, wat nergens bang voor is, tussen de kademuur en de Skadi in.

ZO WE LIGGEN

Er komt een Marinero aanlopen die doodleuk zegt dat we aan die andere steiger mogen liggen omdat we een online reservering hebben gemaakt voor deze haven. 3 pogingen dus voor niets maar het was een leuke oefening :I

We maken alles weer los, halen 40 meter ankerketting binnen en leggen zeer professioneel op de goede manier de Skadi aan de andere steiger vast. Nu wel met een mooringlijn die de marinero ons aanreikt.

Aan al dit oefenen in de haven hebben we wel een ijsje verdiend en die gaan we dan ook halen bij de Heladeria in de haven.

Het was een mooie zeildag en in de haven ook een héél leerzame dag.

9 - 10 mei, de plaatselijke Gamma

De dame van de Middellandse Zee, zo wordt Mallorca ook wel genoemd.

Mallorca is het grootste eiland van de Balearen. Het heeft een rijke flora en fauna met een nationaal park en meerdere natuurreservaten. Vanuit de bergketens in het zuidoosten en noordwesten lopen diepe ravijnbeddingen naar de kust. Mallorca is niet alleen bekend door haar kilometerslange zandstranden, baaien waar je van droomt, bergen of steile rotskusten waaraan de zee grenst. Het zonovergoten eiland biedt ook een ongelooflijke veelvoud aan fascinerende indrukken waardoor zij zich van andere eilanden onderscheid: cultuur, geschiedenis, dorpen en steden, kastelen. Wie het echte Mallorca wil leren kennen dient de bergen in te trekken of het water op te gaan. Mallorca telt ontzettend veel "Cala's" en baaien, zodat er altijd wel een vrijwel verlaten strand is te vinden. Sommige ingesloten baaitjes zijn slecht bereikbaar over land en het best per boot te naderen...

Aan de voet van het in het zuidwesten in zee uitmondende Tramuntano gebergte ligt de regio Andratx. Dit is een van de aantrekkelijkste gebieden van Mallorca vanwege de vele landschappen, en de mix van gebergte en zee.

Wij liggen met de Skadi in de baai die omringd wordt door beboste rotsachtige heuvels. Als de zon onder gaat bieden de talrijke lichtjes van de huizen een sprookjesachtige aanblik. Het is een rustige mooringplaats aan een der weinige steigers van Ports Authority. 30 meter vanaf de boot ligt de kade met zijn terrasjes. Wie in de baai aan een mooring ankert kan met de dinghy tot aan de kade komen waar veel beugels zijn bevestigd om het bootje aan vast te leggen.

Wij worden enorm behendig met aanleggen met lijnen zonder vingersteiger. Het enige dat ons ontbreekt is de loopplank. Meestal kunnen we Skadi met de achterkant vrij dicht tegen de kade aanleggen, maar in een enkel geval is dat niet mogelijk en is een loopplank echt een gemis. In Chandlery 's vanaf de Costa del Sol tot Ibiza zijn wij geen (betaalbare-) loopplank tegengekomen. Voor een 2,50 lang opgevuuld en opgeleukt aluminium frame, willen

wij géén 499,= euro betalen! Zoals met veel dingen hier zijn de prijzen extreem hoog, 40% hoger dan in Nederland. Op zoek naar een laddertje dus. Dat blijkt ook al weken een stuk moeilijker dan we hadden gedacht, oftewel: niet te krijgen dus, in de nautische winkels noch in de talrijke Ferrreteria's.

We zijn op een groot eiland met veel Lidl's, Bouwmarkten en een IKEA. En 1+1=2: we willen een autootje huren en, probleem opgelost: we willen naar een bouwmarkt 40 km verderop. Met een plaatselijke bus hobbelen we in 1,5 uur naar Palma. Stampvol toeristen, dus we moeten staan. Gelukkig gaat de hele horde er bij vreselijk oord Paguera uit. En wij gaan onder luid gegiechel van 3 Spaanse schoonmaaksters, die hun werk gedaan hebben, naar Palma. Op een - nog niet eerder gezien- immens vervoersstation lopen wij naar bus 1 naar de Aeroporto. Op het vliegveld krijgen wij onze Suzuki Mii.

Handen wrijvend en óp naar de bouwmarkten! Helaas heeft de Bricomart geen ladders in onze gewenste maat en we zoeken met de GPS het "Bauhaus", jawohl!

Nog amper geparkeerd roept Peter uit: „daar staan ze !". Wat een euforisch gevoel, over slechts een ladder. Alsof Annelies panty's staat uit te zoeken bij de Bijenkorf bekijkt, voelt, en meet ze schroeven, moeren en ringetjes die de erbij komende houten planken aan de ladder moeten bevestigen.

We lassen van de week een echte eigen huis en tuin-dag in, in eigen boot in Spaans water.

11 mei, havenverhalen, een ludieke en een ernstige

Annelies hangt nog op bed rond met telefoon terwijl Peter het kopje thee aan het bereiden is. Een grote Duitse zeilboot heeft aan de steiger achter ons gelegen het beroemde ankeren met je eigen 50 meter ankerlijn en wil anker ophalen. Hij vaart daarbij vooruit en pikt onze mooringlijn van de bodem op. Ja, die zit nu vast aan hun roer en staat gespannen. Peter loopt de slaapkamer hier in en zegt: Annelies het is weer kermis in de haven!

Heerlijk stiekum uit het raam kijken en zien hoe anderen stuntelen, maar dit is wel even lastiger dan wij hebben gehad. Kennis van hoe de boegschroef te gebruiken hebben ze ook niet veel en het is een hoop gebrom, broem broem. Door de boot met de hand achteruit te trekken komen ze vrij van onze mooringlijn. Ze willen het anker verder ophalen maar dan blijken ze de mooringlijn van de hele steiger te pakken te hebben- aan hun anker vast. Na een hoop gedoe met een extra touw om de mooring lijn, vooruit en achteruit varen komt het anker los en kunnen ze wegvaren.

Ondertussen staat de guardia civil en de havenmeester op onze steiger dit alles te aanschouwen. Maar zij komen niet voor de Duitsers, zij komen voor de Franse boot tegenover ons aan onze steiger. Gisteren is een agent komen vragen of we de Fransman hebben gezien... Vandaag staat er 3 man Guardia Civil Criminal, 2 agenten en de havenmeester. Opnieuw wordt ons gevraagd of we de Fransman hebben gezien. De deurtjes staan namelijk nu open en er brandt licht. De agenten gaan een kijkje nemen en het blijkt nodig om de handschoentjes aan te trekken. Dan weet je het wel....

Men vraagt ons in de boot te blijven want het is geen prettig gezicht....onze buurman die wij niet hebben gezien sinds wij hier aankwamen, blijkt overleden. Het team recherche draagt hem uit zijn boot....Een zeiler, alleen op reis, heeft zijn laatste plaats gevonden.

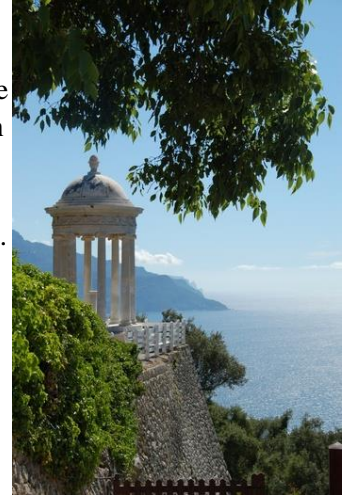
Zijn boot wordt wat hermetisch afgesloten.

11 mei, deel 2, de autorit

Soms gebeurt er niets en soms gebeurt er teveel om op 1 pagina te plaatsen:

Het klaart flink op en we rijden met SU (zuki) naar de bergen. Het landschap is vol bloeiende metershoge grassen, amandelbomen, walnootbomen, johannesbroodbomen en dennen. Tussen de bomen groeien paarse korenbloemen en geiten knabbelen de bloemekes eraf. Dat geeft vast pittige kaas.

De rit gaat meteen flink omhoog in het Tramuntana gebergte en het is een zeer ruig landschap. Wanneer je door de eerste paswegen heen bent open baart zich de blauwe Middellandse Zee. De combinatie bergen en zee is en blijft een spectaculair gezicht. De kleine dennen hier zijn knalgroen, met donkergroene cypressen en terracotta dorpjes en de zee is azuurblauw. Zo kenmerkend Mallorca. We nemen een appelvlaaitje en chocoladetaartje in Restaurant Es Grau, zeer Duits ingesteld. Het uitzicht op de in zee liggende uitlopers van het gebergte, met dennenbossen begroeid, is alom even prachtig. De taart smaakt heerlijk, de koffie goed en we rijden de slingerwegen verder richting Estellenc.

Dit is een route die door auto's, motoren en wielrenners geliefd is met hier en daar speciale wielrenners-hostels. Wij vinden het maar lastige muskieten die je tegemoet komen, en natuurlijk ook over de streep, een hachelijke afdaling voor hen en voor ons ook uitkijken. We passeren wandeloord Banyalbufar, en gaan voor de avontuurlijke afdaling naar Port des Canonge, een smalle slingerweg naar een vergeten strandje tussen de rotsen. Het is slalom onder de dennen en heel stil hier. Een ideale plek voor een picknick-lunch.

We hervatten de route na dezelfde steile en smalle slingerweg omhoog gereden te hebben. We bezoeken het rustieke landhuis van aartshertog Ludwig Salvador: Son Marroig. Wij vinden het bedroevend om te zien, dat ook hier, in dit kleine idyllische oord, maatregelen zijn genomen om toeristen in bedwang te houden, zodat het erfgoed niet wordt vertrapt.

Het prachtige paviljoen, het Mirador de Son Marroig, de tempel met 8 Ionische zuilen, gemaakt uit Carrera marmer is nu geheel omgeven door een houten hekje waardoor de charme geheel wegvalt. Het terracotta balkon van de villa met zijn bogen waar men tussendoor in de verte kan turen en de drukke wereld even kan vergeten, is niet meer toegankelijk. Niets is nog oorspronkelijk...Op onze terug wandeling naar de auto komen we de massa toeristen van drie bussen van groepsreizen tegen...

De aartshertog produceerde het werk: "De Balearen in woord en beeld", een werk van ruim 6000 pagina's met gedichten en een fascinerende beschrijving van het landschap, dieren, planten, folklore en geschiedenis van de Balearen. Hij werd voor zijn werk onderscheiden met de gouden medaille van de Parijse Wereldtentoonstelling van 1878. Hij noemde Valldemossa een plaats van uitzonderlijke schoonheid.

De kust van het noordwesten bestaat uit ruige, steile wanden met tal van baaien en kapen. Kenmerkend voor dit gebied is de terrassenbouw voor de olijfgaarden, vijgen- en citrusbomen. De muurtjes die trouwens ook kilometerslang langs de wegen zijn gebouwd zijn een waar kunstwerk. We rijden door Deia, dat bij het naderen als een aardewerken bouwsteentjesvlek lijkt gelegen in de bergkom van terrassen. Deia of Deya is een bergdorp op een hoogte van 194 meter aan de voet van de berg Puig del Teix. We doen kort Valldemosa aan, beroemd om het huis waar Chopin heeft gewoond met de schrijfster George Sand. Valldemossa is een bijzonder sfeervolle kleine stad met steile en smalle straatjes, winkels en restaurants en juweliers die parel-bijous verkopen (Mallorca-pareelindustrie)

We dalen dan af naar Port Soller. We vinden met de hulp van een PortsIB marinero het schip van Sarah en Ian. Ze zijn zeer verrast. We praten bij en we kunnen hen de USB stick geven met foto's van hun schip die wij eerder langs de Spaanse kust genomen hebben bij hun voorbijvaren.

De dag was prachtig, de bewolking is opgelost en heeft de vergezichten nog indrukwekkender gemaakt. Voldaan keren we terug naar Port d'Andratx over de snelweg en door de nieuwe tol-tunnel.

15 mei, Port d'Andratx naar Portals Vells, 12 mijl

We varen op zeil van Ándratx naar de drievinger Cala vlak voor Palma en gooien ons anker uit in een prachtige baai. Het is druk in deze baai en er is niet veel ruimte bij de echte mooie blauwe plekken als we aankomen. Omdat we zo dicht bij Palma zijn liggen er veel schepen met dagjes mensen die aan het einde van de dag weer terug varen van Palma. Er komt dan genoeg ruimte vrij in de mooie blauwe plekken water en we halen het anker op en verkassen naar de nieuw plek in deze geweldige mooie Cala.

16 - 18 mei, Cala Portals Vells

We liggen nu op een van de beste plekken in deze prachtige Cala voor anker. Dat is het voordeel als je een nacht blijft liggen terwijl alle andere schepen dagjesmensen zijn die terug moeten of charters zijn die voor heel veel geld een dagje gehuurd worden. Lagen er gisteren bij aankomst wel 50 schepen, we zijn vannacht met 3 schepen, en ook nog zeilschepen, overgebleven.

We hebben voor het eerst het hekanker uitgezet om de Skadi onafhankelijk van de wind met de neus in de aanlopende golven, nou ja golfjes dan, te houden en dat scheelt aanzienlijk in de bewegingen van het schip in de nacht.

We zijn met de dinghy, met het nieuwe motortje, wat aan het rondvaren geweest en zijn vanaf een klein strandje naar de grotten gelopen die we al direct bij aankomst zagen. Deze blijken enorm groot te zijn met sculpturen erin en iets wat op een graftombe lijkt. Dat blijkt ook zo te zijn:

De Cuevas de la Mare de Déu werden vernoemd naar een beeld van de Maagd Maria, de beeltenis van de la Mare de Déu de Portals. Volgens de legende werd deze sculptuur geplaatst in de grot rond 1450 door Genuese zeelieden, nadat ze een enorme storm overleefden.

In de 15e eeuw werd een zeilboot getroffen door een orkaan, scheurden de zeilen en door de kracht van de golven brak het frame en de mast. Doordat het schip dreigde te zinken beloofden de kapitein en de bemanning dat ze een kapel zouden bouwen ter ere van de maagd Maria op plaats waar het schip veilig zou stranden. Ze zouden hiervoor een beeld van de Maagd Maria gebruiken wat ze als een deel van de vracht bij zich hadden.

Toen de storm uiteindelijk luwde werd de boot door de wind naar de natuurlijke haven van Portals Vells geduwd en zij zochten hun toevlucht in een van de grotten. De bemanning plaatste het beeld van de Maagd in deze grot en bouwde een altaar en maakte inscripties op de grond en de muur.

Het beeld werd een populaire plaats van aanbedding, met name onder vissers en zeelieden. Aan het eind van de 15e eeuw werd een altaar aan de grot toegevoegd. Het Renaissance altaar werd gemaakt door de plaatselijke ambachtslieden en is eigenlijk een nogal naïeve stijl. Het draagt het wapen van de familie Rocafull, die de gouverneurs waren van dit eiland in deze tijd. Later werd een kleine kapel gebouwd in het linker gedeelte van de grot en het beeld geplaatst in de kapel. In 1863 werd het beeld verplaatst naar de kerk van Portals Nous.

De grot is eigenlijk kunstmatig. Volgens de legende werd deze uitgegraven door de Moorse slaven onmiddellijk na de Reconquista. De grot diende als kalksteen steengroeve voor de bouw van de kathedraal. Uit archeologische onderzoek bleek dat de grotten het meest waarschijnlijk Fenicische graven waren omdat er een Fenicisch schip uit 600 voor Christus vlak voor de grotten werd ontdekt.

We blijven in totaal 4 dagen en nachten in deze geweldige Cala liggen, varen in onze dinghy naar de verschillende strandjes en maken een wandeling tussen de prachtige villa's die rond deze Cala gebouwd zijn. Dit is waar we voor naar de Belearen zijn gekomen: zon, azuurblauw water en de temperatuur van het water neemt elke dag toe. Op woensdag heeft het water de magische temperatuur van 20 graden bereikt, heerlijk voor Peter om te zwemmen maar nog veel te koud voor Annelies. Dan moet het zeker nog 5 graden warmer worden.

De eerste paar dagen liggen we samen met de Tobi No van Alan en Maggie die we in Andratx hebben ontmoet. Zij blijken in de buurt van Mar Menor te wonen en we gaan hun zeker weer ontmoeten als we daar aan het overzomereren zijn.

Tussen de Toby No en ons ligt een Nederlands wedstrijd schip, de Motion. Peter merkt al op dat er in plaats van een ketting voor het anker slechts een lijn zichtbaar is. Misschien ligt er wel genoeg ketting onder water maar het schip beweegt wel heel erg op de wind. 's Nachts worden we wakker omdat we iets langs de Skadi horen schuren en jawel, de vlaggenstok van de Motion. Peter vliegt zijn bed uit en hij duwt de schepen uit elkaar. Dat feestje herhaalt zich nog 2 keer die nacht. Als de Motion de volgende dag zijn anker ophaalt blijkt hij helemaal geen ketting te hebben, slechts een 10 mm touwtje zit aan het anker vast en het is dus geen wonder dat hij de hele nacht

aan het tolleren is. Als Peter er wat van zegt tegen de schipper van de Motion merkt deze op dat ze nog moeten leren om te ankeren. Ook dat maak je hier dus mee.

Ook de Linea van Ian en Sarah is ondertussen in deze Cala aangekomen en het is weer leuk om onder de borrel en de door Annelies gemaakte Tiramisu weer bij te praten en wetenswaardigheden uit te wisselen.

19 - 20 mei, Porta Vells naar Palma, 8 mijl

We varen met een knoopje of 2,8 met de Genua uit naar Palma. Een mijl of 9 langs de kust, waarbij we het beruchte Magaluf passeren, in de tachtiger jaren al een Engels zuipoord. Nu staat er tevens veel hoogbouw. Wanneer we nabij Palma komen, zien we de enorme ferry's uit de haven vertrekken. Effe opletten hier. De uitsloverige motorjachten die onze rust al verstoord hebben door belachelijk snel Cala Portals Vells binnen te stormen, vliegen je ook hier om je boot. Twee mega ferry's komen achter de dam voorbij. Zeilschepen naderen de haven waaronder een prachtig gestroomlijnd plat zwart 60-meter jacht. Een hoop bijvoeglijke naamwoorden maar zo noem je zo'n joekel.

En daar komen wij met onze 40 voeter... We zijn bekend, vanwege de reservering en de havenmeester vaart voor ons uit naar een ligplaats aan de vaste wal aan de Club Nautico zelf, wat een eer. Helaas we worden geen lid, jongens.

Dankzij zijn historisch verleden, biedt Palma vele unieke stadspaleizen in één van de grootste historische centra van Europa. Het is een verrassende plek dankzij haar Romeinse en Arabische erfenis, met verbazende architectuur van de middeleeuwen tot het modernisme. Alsof dat nog niet genoeg is om een stad zijn stralende karakter te geven noemen wij hier ook nog de smalle staten met mooie gietijzeren balkonbalustrades, de marmeren of zandstenen portalen en patio's en de pleinen met fonteinen. Alles is hier, inclusief de Luis Vuitton. Van ambacht winkeltjes tot modehuizen en antiquairs. We gaan via de braderie waar Annelies zwicht voor een verfijnd doublé armbandje naar de oude stad. We lopen onder de platanen naar de Plaça Juan Carlos I, eten ijs en drinken een rode wijn bij Cappuccino, een ouderwets grand café. Overigens kent men hier ook de Pinxtos uit Baskenland, ons geliefde hapje.

Het paleis stamt uit dezelfde periode als de kathedraal die daar schuin tegenover staat. De indrukwekkende Kathedraal "La Seu", in gotische Levantijnse stijl in het hart van Palma heeft de een na grootste gotische "Rosette" ter wereld, 21,5 meter doorsnede. Alleen die van Milaan is groter: 24 meter doorsnede.

Een stukje geschiedenis:

Almudaina ontleent zijn naam aan de oude islamitische vesting, hoewel haar geschiedenis vele eeuwen eerder begint. Op deze plaats, een hoog plateau met uitzicht op zee, in de buurt van de monding van een beek, werd een megalithische dorp opgericht. Later, in 123 voor Christus, stichtte Cecilio Metellus de stad Palma, waarvan het centrum zich bevond op de plaats waar nu dit prachtige paleis te vinden is.

Maar als er één cultuur is die een stempel op het eiland heeft gedrukt, en zeker ook op de stad, dan is dat de Moorse cultuur. Isam al Jawlani veroverde Mallorca in 903. De reconstructie van Palma onder de Arabische overheersing begon daarmee. Het gebied binnen die van de Romeinse bezetting werd omgedoopt tot Al-Mudayna. De belangrijkste moskee en het Alcacer werden gebouwd om als residentie van de islamitische gouverneurs te dienen. In 1229 verloren de Arabieren het grondgebied tijdens de christelijke reconquista van Mallorca. Het was de zoon van de naamgever van de stad Jacobus II van Aragón die de opdracht gaf tot het verbouwen van een Moors kasteel tot Koninklijke verblijven op Mallorca.

Het was 4 dagen stil...echt stil. De jachtactiviteit vanaf 11.00 uur in de Cala even terzijde. Nu wemelt het van mensen, auto's; de lucht is gevuld met gepraat, getoeter en continue gegons. O ja, dat is een stad. Het is genieten van de Spaanse sfeer en de stad en de temperatuur en even heerlijk winkelen. Maar wat een genot om terug te keren naar de boot en helemaal om weer naar het brok natuur te varen straks, waar stadse mentaliteit niet hoeft en niet heerst.

21 - 22 mei, Palma naar Sant Elm en de anker lol, 25 mijl

Het is toch een beetje op goed geluk, met een bepaalde wind uit een bepaalde richting, te ankeren. De wind draait steeds, en op het laatste moment besluiten we niet aan de oostkant van La Dragonera te ankeren, maar aan het vaste land in de baai van Sant Elm, daar tegenover. Moet lukken met zuidoosten wind en we hebben tenslotte een hekanker.

We nemen de tijd en varen langzaam de baai in, de situatie ankerende zeilboten en kleine jachtjes beijkend, en we besluiten Skadi op een mooie plaats tussen klein motorbootje en een zeilschip stil te leggen. Prachtig water, redelijk stil.

Er komen nog meer bootjes en een zeiljacht met zes 50+ Duitsers komt ook aan. Soms heb je al door wat een onberekenbare lui het zijn, op de weg of op zee. Ze willen vooraan liggen en varen door de 10 meter ruimte tussen ons en het andere zeiljacht heen, ook al is er een zee (leuke woordspeling) van ruimte. Peter staat op en vraagt aan de Dumkopfe of ze wel helemaal goed bij hun hersenen zijn:, moet dat nou?!!!" Ze reageren gewoon niet.

De plek vooraan is niet wat ze hoopten en ze varen meer naar links tot bij de boeitjesafbakening van het water waar het pendelbootje naar La Dragonera aankomt. Het anker valt maar niet, wat ze in Godsnaam aan het doen zijn dat vatten we niet en de man die het anker zou moeten bedienen kijkt alleen maar achteruit naar de stuurman...zeker een moeilijk gesprek.

Ze varen zowat tegen een Engels zeilschip aan en Annelies begint al haar hand tegen de mond te houden van de ah's en oh'. Het anker valt, maar ze halen het weer op en draaien wat in het rond en het anker valt opnieuw, in het wier. Weer halen ze het op, het is het wier of de wind, Joost zal het weten. Dan draaien ze de plek uit en gaan het rechts van ons proberen. We begrijpen er niets van want er vertrekken 2 grote jachten en daar komt zat plek vrij. We houden hen in de gaten en niet alleen vandaag...!!!

Dan komt de swell en iedereen gaat rollen. Tegen het duister is het de eerste namiddag en nacht voor de meesten niet prettig, de tweede nacht ronduit verschrikkelijk. Wij liggen een stuk stiller met het hekanker erbij, in elk geval met de neus in de golven. Sommigen kunnen, na een dinertje in het dorp, niet eens aan boord komen vanaf hun Dinghy. Het bijbootje schommelt als een gek en tja, durf de sprong maar eens te wagen vanuit bootje boven een hotsende baai, dan is de stap aan boord een hachelijke onderneming als je net je diner en wijn aan het verteren bent.

Er liggen nog 3 zeilboten onbemand te slingeren en de eigenaren keren met Dinghy dermate laat en in het donker terug dat ze voor een grote verrassing staan: ze zijn vertrokken met glad oppervlak en keren terug in een kermisattractie. Het motortje van een Dinghy valt ook nog uit en men moet roeien naar de boot. We hebben de neiging een schijnwerper te pakken om de zwartwit-film te volgen maar dat is wel erg sneu. We hebben wel met hen te doen.

We kijken steeds naar de windvoorspelling en het zou goed genoeg zijn om naar Soller te varen de volgende dag. Zuidwest 3 Bft, windstoten 4 Bft. dat kan een lekker half windje zijn. Nadat we de baai van Sant Elm hebben verlaten komen we meteen in een totaal niet verwachte klotsende wasmachine terecht die nog veel heftiger is dan ooit meegemaakt. Raz du Sein is er niets bij vergeleken. Waar komt het vandaan???? De wind draait ook nog onverwacht naar noordwest 3 Bft. helemaal niet voorspeld. We doen geen zeil en naderhand als de wind aantrekt de Genua en de motor erbij om zo snel mogelijk in Soller te zijn. De Middellandse Zee heeft zich al meerdere malen getoond als een lastig watertje met hoge piekerige golven.

In Soller baai lopen we een ander zeilschip op en het blijkt van de Duitsers te zijn. Die waren al vroeg vertrokken, hebben mogelijk gezeild, waarschijnlijk gestunteld, en zijn er dus nu pas. Ze weten alweer niet wat ze zullen doen. De stuurman is bezig met een lier en kijkt helemaal niet om zich heen. En ook al lopen wij op en moeten wij hun gang niet belemmeren, zij slaan naar links en rechts en plotseling zo heftig tollend naar onze kant dat Peter hard schreeuwt. De stuurman pakt verschrikt het roer, wij stormen hun snel voorbij om van hun af te zijn.

We zoeken bescherming voor het weer in de Marina Tramuntana, waar we vanaf de volgende dag een plaats hebben gereserveerd, maar we zijn nu al welkom. De marinero zegt ons aan te leggen met de neus tegen de kade. Daar zijn we helemaal niet op voorbereid, de lijnen liggen achter. Geen paniek, Annelies reddert wat ze kan en moet ook opeens stootwillen tevoorschijn halen die we niet klaar hadden liggen door het gestuntel met de Duitsers.

We gaan dicht tegen een prachtig houten Italiaans jacht aan en die moet je niet beschadigen. Gelukkig helpen de Italianen wat ze kunnen. We liggen! Het is vol in de Marina's. Veel boten schuilen hier vandaag. Morgen is de wind zuidelijk maar ja, niemand wilde in Sant Elm blijven.

23 - 24 mei, Sant Elm naar Soller in Marina Tramuntana, 22 mijl

We mogen vandaag naar de vaste plek voor de komende 2 weken. Als het mooie Italiaanse schip is weggevoerd vragen we hoe laat we naar de andere plek mogen verhuizen. Dat blijkt dus meteen te kunnen. We maken de Skadi los, leggen de lijnen aan de achterzijde vast, verhuizen de Dinghy naar de voorzijde van de Skadi en varen achteruit naar de steiger. Als ware professionals leggen we de Skadi weer op de Mediterrane manier achteruit op zijn plek, trekken de mooringlijn vooraan aan, en we liggen vlak bij de steiger. We kunnen dus gewoon van de boot stappen. Peter zegt: als wij dat kunnen kan Odin dat ook, ojee, en we hebben een Gangway dus waarom leggen we de Skadi niet verder van de steiger af.

Zo gezegd zo gedaan, lijnen achterop lossen, vooraan strakker aangetrokken en achter weer aangespannen. De Gangway van de Skadi naar de steiger en klaar is de Skadi.

We liggen aan een steiger die direct aan de weg grenst waar nogal wat toeristen langs lopen. Het valt ons op dat er nogal wat voorbijgangers lang naar de boot, en waarschijnlijk ook naar ons, blijven kijken. De enige remedie is strak terugkijken waarop ze snel de andere kant op kijken maar na een ogenblik kijken ze opnieuw naar ons. Als ze merken dat Peter nog steeds strak naar ze kijkt, kijken ze weer vlug een andere kant op en dat herhaalt zich een paar keer. Leuk spelletje, kijken wie dit het langst volhoudt. Peter dus!!! Als je zo dicht bij de kade ligt valt het gewoon op dat toeristen een blik willen werpen in je leven, dat onbekende, van een leven op een boot.

's Avonds halen we de loopplank weg zodat de katten niet op de kant kunnen springen. Daar heeft Odin een geheel andere mening over. De Skadi ligt ruim een meter van de kant af. Odin gaat op het zwemplatform zitten, kijkt een keer goed, berekent de afstand, berekent de benodigde springkracht, schat de windsterkte in en springt gewoon over het water op de steiger. Hij schrikt er wel van dat er nu zo dichtbij mensen lopen en als Peter hem roept springt hij gewoon ruim de meter over het water terug. De atleet. Leuk plan met de loopplank maar doel gemist.

's Avonds gaan we met het treintje naar Soller. De rit kost 5 Euro per persoon en de treintjes, want er zijn er een paar, zijn afgeladen vol. Hier is iemand heel slim geweest om een oud spoorlijntje op te pimpen en er nu slapend rijk van te worden. We lopen wat door Soller, een heel toeristisch dorpje met veel terrassen en restaurantjes.

We gaan vanavond eten in een typische Spaans restaurant waar ze typische noord Spaanse Pintxos serveren, ehhh zelf moeten halen aan de bar want serveren doen ze die niet. Daarnaast bestellen we toch wat warme Pintxos die wel geserveerd worden. Het is een speciale avond want we zijn nu precies 1 jaar onderweg en dat willen we natuurlijk uitgebreid vieren. Terug gaan we met de Taxi die ons bij de Skadi afzet en het blijkt dat dat even duur is als de trein.

We besluiten een auto te huren voor de komende dagen zodat wij nog wat kunnen rondrijden door het Tramuntana gebergte, Leo, onze boot/kattenoppas op te halen en zelf naar het vliegveld te rijden.

25 - 26 mei, Soller en Tramuntana gebergte

Woensdag blijven we in Soller met name om ons verblijf in Nederland verder te regelen. Hotels boeken, de Peugeot van Brian regelen om rond te rijden, verdere afspraken te maken voor met name de reparatie van de Webasto Kachel door Jos Boone enz. We zijn er zomaar bijna de hele dag mee bezig.

Aan het einde van de middag gaan we met de Bus naar Palma en door naar het vliegveld om een huurauto op te halen bij Interrent. Hiermee kunnen we de volgende dag een rit maken naar het noorden van Mallorca door het Tramuntana gebergte, Leo van het vliegveld ophalen en zelf op zaterdag rustig naar het vliegveld rijden met de koffers.

De Serra de Tramuntana is uitgeroepen tot een World Heritage Site door UNESCO in de categorie Cultuurlandschap . Dit is de erkenning van de internationale gemeenschap van deze bijna perfecte symbiose tussen het eeuwenlang optreden van de mens en de natuur, hetgeen resulteert in een monumentaal menselijk werk waarin cultuur, tradities, esthetiek, spiritualiteit en identiteit worden samengevoegd.

De Serra de Tramuntana vormt de ruggengraat van het noordwesten van Mallorca. Het loopt over ongeveer 90 km , met een maximale breedte van 15 km, en bevat meer dan 18 gemeenten, waarvan de grootste zijn: Calvià , Pollençà en Escorca. Een aantal van de toppen hebben een hoogte van meer dan 1000 m., de hoogste zijn Puig Major (1.443 m), Puig de Massanella (1348 m), Serra d' Alfabia (1069 m), Es Teix (1064m) en Galatzó (1026 m).

De kust is omringd door de perfectie van de natuur en vormt een indrukwekkend en uniek zeelandschap : majestueuze kliffen, rustige baaien, ruige inhammen, kristalhelder water, zand-, steen- en rots stranden.

De Bergpas ten noorden van Soller brengt ons door een grimmig steil landschap van graniet, met diepe valleien en hoge pieken. Pijnbomen hebben zich vastgenageld tussen de rotsen. De eeuwig hardgroene Ilex boomsoorten met witte stammen tekenen zich prachtig af tegen de blauwe lucht en het gesteente, Vanuit de haarspeldbochten zien wij onder ons de bergpas lopen en de vele bochten die wij nog moeten rijden, tot diep in de ravijnachtige vallei. De weggebruikers rijden als Dinky toys ver beneden ons. Dan volgt nog een laatste stuk door heuvelachtig gebied rijden, teneinde de Cala Tuent te bereiken. Cala Tuent is een van de laatste stukjes onbedorven strand, liggend aan een rustieke inham met een betoverende kleur water, omringd door rotsen en dennen. "Hier wil ik met de Skadi liggen", zegt Peter. Goed plan.

We vermijden het naburige Cala Sa Calobra. We werpen een korte blik op de aanlooproute. Parkeren is duur, er staan veel bussen....wij keren om en besluiten deze Cala, met wit strand en turquoise water achter de Canyon "Torrent de Pareis" vanuit de zee te gaan zien en te bezoeken.

We vervolgen onze route en pauzeren bij Cala de San Vicente voordat we de weg naar de kaap opgaan. Cala de San Vicente is nog steeds een vissersdorp en heeft weinig " te lijden" gehad van de grootschalige ontwikkeling van het toerisme. Er zijn drie fijnkorrelige witte strandjes met helder water vanwaar je een prachtig uitzicht hebt op het schiereiland Formentor.

De Formentor kliffen behoren tot een van de meest indrukwekkende landschappen in het noorden van Mallorca. Langs de 18 kilometer kronkelende weg, genieten we van een spectaculair uitzicht over de baai van Pollençà en de Middellandse Zee. Kristalhelder water in de diepte en panoramische vergezichten.

We rijden via Pollençà terug naar huis over de snelweg die als een ader door het eiland loopt. Stil van de indrukwekkende natuur en met het vooruitzicht met de Skadi dit geweldige landschap langs te varen en ...hier te ankeren.